

jeg havde Ordet, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes man overhovedet skal stille sig overfor Opførelsen af nye Kirker, om som hidtil private Komiteer skulle tage Sagen i deres Haand, naar der skal opføres nye Kirker, eller man skal gaa over til f. Ex. at lade det være Statens Sag. Denne Sag vil Thinget have god Grund til at tage under Overveelse, og vi have ment, at det kunde ske bedst og klarest, naar man satte en saadan Grændse af 5 Aar, hvori man kunde indhente Erfaringer, som man saa kunde benytte. Det ærede Medlem sagde, at man behøvede ikke at sætte en saadan Frist, det vilde melde sig selv. Ja, det vide vi jo nok, hvorledes det gaar med den Slags Ting, naar de skulle komme af sig selv, saa komme de maaste slet ikke her til Nøgstdagen. Det er mig bekendt, at flere Medlemmer have været bange for, at denne Lov skulde føre til, at man her i Kjøbenhavn indrettede et Slags kirkeligt Fond til Opførelse og Vedligeholdelse af Kirker, og ligeledes have flere Medlemmer været i Tvivl om, hvorvidt den Procentandel, der her er sat, er passende, eller om den ikke er altfor stor. Alt dette trænger til Overveelse, naar man har høstet de fornødne Erfaringer, og dem ville vi faae i Løbet af de 5 Aar. Det forekommer mig forøvrigt, at dette Punkt var det, som det ærede Medlem lagde mindst Vægt paa. Derimod hævdede det ærede Medlem, at naar vi vedtog Endringen til § 3, vilde vi komme i Strid med Grundloven. Hvis det ærede Medlem havde hørt, hvad jeg før sagde, saa vilde han vide, at man ikke hidtil har paalagt saadanne Personer Bidrag til de kjøbenhavnske Kirker. Hidtil har Kjøbenhavns Magistrat og Kultusministeriet — dette er oplyst gjennem en Skrivelse, som jeg nævnte før — været enige derom. Det forekommer mig derfor, at det vilde være høist aparte, om Folkethinget nu saa mange Aar efter, at vi fik Grundloven, vilde gaa imod den Anskuelse, man hidtil har haft om dette Forhold, og vilde erklære, at for Fremtiden skulde saadanne Personer tvinges til at bidrage til Kirkebygninger. Det forekommer mig, at det vilde være helt i Strid med den Religionsfrihedsgrundsætning, der er nedlagt i Grundloven, at fravige den paa dette Punkt, og, hvis det ærede Medlem vilde læse efter, saa vilde han se, at man den Gang git ud fra, at, naar man indsatte den omtalte Bestemmelse i § 77, saa havde det kun Hensyn til de Bidrag, der tidligere vare paalagte ved Lov. For disses Vedkommende slog Grundloven fast, at de Personer, der ikke høre til her i Landet aner-

kjendte Trossamfund, skulde svare deres Bidrag til Stolevæsenet. Men her er jo Tale om at paalægge nye Bidrag og træffe nye Bestemmelser, om at Folk, der ikke høre til noget her anerkjendt Trossamfund, ogsaa skulle bidrage. Jeg før mit Vedkommende vilde betragte det som meget uheldigt, om man kom ind derpaa. Jeg tror ikke, at man skal gjøre Folketirken mere ildejet, end den i Forveien kan være, ved at tvinge Folk til at bidrage til en Institution, som de erklære, at de ikke ville have med at gjøre, og ikke have Brug for. Allerbærst forekom dog det ærede Medlem Bestemmelsen i Endringsforslaget under Nr. 3 at være, og det ærede Medlem udviklede, at han paa ingen Maade vilde gaa ind paa et saadant nyt Princip, som at en Lovs Udførelse skulde gjøres afhængig af en Kommune. Saa maa det ærede Medlem imidlertid ogsaa stemme mod Ministerens Forslag. Det ærede Medlem har maaste bemærket — eller har rimeligvis ikke bemærket — at der i § 3 udtrykkelig staar, at Tillæggets Størrelse bestemmes af Ministeren efter Indstilling af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, saa der gjøres det afhængigt af Kommunalbestyrelsen, hvor stort et Bidrag der skal gives. Desuden have vi givet mangfoldige Love og give stadig Love, hvorved Kommuner faae Ret til at bestemme de Udgifter, der skulle gaa til Foranstaltninger indenfor den paagældende Kommunes eget Omraade, og vi skulle huse paa, at her er ikke Tale om i Almindelighed at bygge Kirker, men kun om at bygge Kirker i Staden Kjøbenhavn, altsaa Tale om, hvorvidt Kjøbenhavns Borgere skulle give Bidrag til disse Kirker. Dette er dog virkelig en Sag, der angaar Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Det ærede Medlem sagde om denne Kommunalbestyrelse, at den ikke havde Noget at gjøre med det Kirkelige. Det har den ganske vist ikke, det er ikke en Forsamling, der afgjør Noget om det Kirkelige; men det, om man skal betale Bidrag, til en Kirke, er heller ikke noget Kirkeligt, men noget ganske Verdsligt, (Afbyrdelse) — jo fuldkomment Verdsligt! Hvorvidt Stadens Borgere skulle bidrage til Opførelsen af nye Kirker og andre saadanne rent verdslige Ting, maa Kommunalbestyrelsen virkelig have et Ord at tale med om. Eller mener virkelig det ærede Medlem, at det skulde være forsvareligt, om man bandede private Komiteer, der efter Samraad med Regjeringen besluttede at opføre Kirker, maaste store og prægtige Kirker, og man saa derefter kunde tvinge Kjøbenhavns Borgere til at give det, der manglede i det, som man havde indsam-